

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Březen 2025 / 260

„Volej z plna hrdla, bez zábran! Rozezvuč svůj hlas jako polnici! Mému lidu ohlas jeho nevěrnost, domu Jákobovu jeho hřichy. Den co den se mne dotazují, chtějí poznat moje cesty jako pronárod, jenž koná spravedlnost a řád svého Boha neopouští; na spravedlivé řády se mě doptávají, chtěli by mít Boha blízko. Proč se postíme, a nevšímáš si toho? Pokořujeme se, a nebereš to na vědomí.“ Právě v den, kdy se postíváte, hovíte svým zálibám a honíte všechny své dělníky. Postíte se jenom pro spory a hádky, abyste mohli svévolně udeřit pěstí. Nepostíte se tak, aby bylo slyšet váš hlas na výšině. Což to je půst, který si přeji? Den, kdy se člověk pokořuje, kdy hlavu sklání jako rákos, žínici obléká a popelem si podestýlá? Dá se toto nazvat postem, dnem, v němž má Hospodin zalíbení? Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. Tehdy zavoláš a Hospodin odpoví, vykřikneš o pomoc a on se ozve: „Tu jsem!“ Odstraníš-li ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova, budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.“ Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí. Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou, opět postavíš, co založila minulá pokolení. Nazvou tě tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům.

Iz 58,1 – 12

Půst je doba, kdy máme vždy novou a jedinečnou příležitost soustředit se na zápas s pokušením, které na nás někdy doráží, ale mnohem častěji se jeví jako něco normálního, přirozeného a nejednou i velice milého. Možná právě proto takovým pokušením podléháme, podmaňují si nás a zotročují.

Obr. Emilka Hrtusová

A někdy víc, než jsme ochotni si připustit nebo přiznat.

Slova proroka Izajáše smíme přijímat jako pomoc, kudy a jak dál každý v té své situaci, ve které se právě nacházíme. Jde o to uvědomit si, v čem náš život není takový, jaký by měl být; připustit, že tomu tak je a pak také vyznat své hříchy a upřímně prosit Boha o odpuštění, o nový začátek, o novou příležitost.

Prorokovi posluchači mají být vyburcováni jeho slovy k zápasu proti zlu, ať je kdekoli – kolem anebo třeba v nich samých. Přitom všem nepřestávají být, a to je povzbudivé, Hospodinovým lidem. Jsou tu označeni jako dům Jákobův, tedy rod muže, jenž zdaleka nebyl příkladem všech ctností, ale houževnatě zápasil o Boží požehnání, a přitom žil z pouhé milosti. Podobně si mají vést i prorokovi současníci. Ten jejich zápas je o pravdivosti. V tom, co dělají. Zachovávat navenek formální náboženské úkony je zneužití půstu! Stává se z něj způsob nátlaku na Boha. O tom mluví Izajáš. Před tím varuje. Výmluvným způsobem zde zachycuje lidské dohadování s Bohem: *Proč se postíme a nevšímáš si toho? Pokořujeme se a nebereš to na vědomí.* A Bůh skrze proroka odpovídá: *Právě v den, kdy se postíte, hovíte svým zálibám a honíte všechny své dělníky. Postíte se jenom pro spory a hádky, abyste mohli svévolně udeřit pěstí. Nepostíte se tak, aby bylo slyšet váš hlas na výšině. Což to je půst, který si přeji?*

Před Bohem si nelze na nic hrát. Snažit se něco předstírat. Boží milost není samozřejmá. Neplatí pro ty, kdo by chtěli jeho dobrotu zneužívat a jeho spravedlnosti se sobecky pro sebe dovolávat. Neplatí pro ty, kdo si myslí, že Boha lze uplatit náboženskými zvyky a formami, jejichž náplň zvětrala, anebo již úplně zmizela. Půst, důležitý prostředek podporující modlitbu, jak o tom svědčí Starý i Nový zákon, zůstává v případě zneužití, na které ukazuje slovo proroka, prázdným rituálem.

Bůh skrze Izajáše však pokračuje: *Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší?* Půst, který má Hospodin za správný, je prokazování lásky bližnímu, kdy se člověk něčeho zříká ve prospěch druhého. Odříkání, odepření si něčeho, to má i dnes veliký smysl. Jakkoli je víc než nepopulární, anebo může působit směšně. Ale umět si odříct něco, co podvědomě, aniž bych si to připustil, posiluje moje sobectví, mou bezohlednost, soběstřednost, to je půst, který má smysl. Účinná láska k bližnímu se má zaměřit předně na ty, kdo snášejí bezpráví, na všechny ohrožené lidi, na všechny, kdo trpí pod jakýmkoli jařmem. Ne prosazování vlastní vůle před lidmi i před Bohem, ale sebeodříkání; ne chamtění, ale rozdávání sebe a ze svého; ne zotročování, a to může být i psychické, nýbrž osvobozování od všech možných i nemožných pout. To je podstata postu, který má Hospodin v oblibě. *Jan Krupa*

Jubilanti

Josef Polášek
Milena Hermanová

Pondělí 24. 2.

- Plánování zajištění bohoslužeb v následujícím období.
- Světový den modliteb je pátek 7. března 2025. Je možné se soukromě zapojit.
- Zajištění presbyterní konference v našem sboru v pondělí 10.3.
- Příprava sborového shromáždění.
- Bylo seznámeno s hospodařením sboru v roce 2024 a s rozpočtem na rok 2025.
- Bylo seznámeno s realizací rekonstrukce farářského bytu – byla vybrána firma pod vedením pana Bechného. Dohled zajistí br. Zajíček Jan – rekonstrukce bude zahájena v březnu.
- Staršovstvo se zabývalo podmínkami pronájmu sborových prostor.

Ze zápisu Tomáše Jelínka

Hudební skupina, která hrává na ekumenických večerech chval v našem kostele. 4. února 2025 byl večer chval propojen s ekumenickým setkáváním.

Dobromila Krupová

Slovo na okraj:

Všechno je relativní! Možná, že tato slova moc nepoužíváme, ale to, že se vše dá zpochybnit, to v nás zapustilo kořeny dosti hluboko. Aniž bychom si to možná vždy uvědomovali. „Ono přece není vše tak, jak to vypadá. Zprávy z médií i z internetu si musíš přebrat,“ říkáme si. Ale stejně v nás uvízne to, čemu věřit chceme. „Že se ten člověk nepřipojil k minulým režimům? Ale on z toho měl jistě prospěch z ciziny,“ říkáme si, abychom nemuseli trpět výčitkami svědomí, protože my jsme (alespoň trochu) ustupovali. „Nač ještě světit neděli, svátky, vždyť to není tak důležité. A když, tak to světíme ve svém srdci a třeba i někdy jindy.“ Rok, nejen církevní, ztrácí řád, zpochybňujeme pravidla, rozvolňujeme kde co. Protože přece, když budeme chtít, tak to může být jinak. Budeme-li chtít. Stejně tak to říká alkoholik – budu-li chtít, mohu kdykoliv přestat, ale mám tu svobodu a teď nevidím důvod proč.

Proč si připomínat postní dobu? Vždyť přece.... On ten řád a pravidla však byla důležitá. A v době, kdy je vše v pohybu a vše se mění a není nic jisté, mohou nám být berličkami, ochrannými mantinely. Abychom s jejich pomocí, váhavě belhající, nacházeli cestu k veliké a neměnné jistotě Boží existence v tomto světě. Protože, ačkoliv se i to snažíme zpochybnit, to opravdu platilo, platí a bude platit stále.

Událo se ve sboru

Lednová a únorová ekumenická setkání v kostce

Anna Jelínková

První letošní ekumenické setkání bylo v úterý 14. ledna večer v modlitebně církve apoštolské a kázal zde kazatel Církve adventistů sedmého dne Hynek Dona.

Následující úterý jsme se setkali v katolickém kostele, kde kázal náš administrátor, evangelický farář Pavel Freitinger.

Třetí úterý jsme se setkali v modlitebně církve adventistů a kázal zde kazatel Apoštolské církve Tomáš Hasmanda.

Poslední setkání bylo 4. února v našem kostele a kázání si připravil kněz místní katolické farnosti Pavel Stefan.

Po všech setkáních následovalo bohaté občerstvení a společné radostné sdílení. U adventistů se po skončení bohoslužeb již tradičně pokračovalo společnými zpěvy všech, kteří měli jen trochu chuť si zazpívat. Setkávání mají již dlouhou tradici a jsou za ty roky stále spontánnější a radostnější.

Děkujeme všem, kteří bohoslužby připravují, i těm, kteří se jich účastní.

V rámci tohoto již 21. ročníku festivalu se konala v neděli 16.2. ve freskovém sále zámku Žerotínů přednáška reformního rabína **David Maxy** na téma **Desatero Hospodinových přikázání**.

David Maxa je 35letý rabín, pocházející ze Slovenska, vystudoval judaistiku na Karlově univerzitě a pak studoval na rabínských seminářích, získal titul magistra židovské teologie. Působí ve Federaci židovských obcí v České republice, je komunitním rabínem v Praze, Liberci a Děčíně a správcem Středoevropského bejt dinu.

Synagoga reformních židů není dělená na ženskou a mužskou část. Ženy mohou všude tam, kam muži, mají stejná práva a povinnosti. Více jsme se o rozdílu těchto dvou směrů (+ ortodoxní) nedozvěděli. Hlavní téma totiž bylo Desatero. To jsou texty, které jsou stejné pro židy i pro křesťany. Jedná se o desatero výroků, nikoliv přikázání. Je to odpověď na stvoření člověka, pravidla, manuál na cestu životem, odpověď na důvěru Boha v člověka. Výklad Desatera je hodně podobný výkladu našich teologů, je to jakási preambule k židovským zákonům. Desatero je zaznamenáno v knize Exodus (více určeno všem lidem) a Deuteronomium (více pro židy).

Je rozděleno na 2 desky: 1. – 5. přikázání vyjadřuje vztah člověka k Bohu; 6. – 10. vztah člověka k člověku. Oba tyto vztahy mají být vyvážené. Desatero se čte v synagoze 3x ročně.

1. Přikázání – představení se; svoboda je spojená s odpovědností – vztah já a ty, člověk a Bůh.

2. Přikázání – svědčí o tom, že milosrdenství Boží je větší než trest. Je v něm varování i odpovědnost za své děti. Bůh je nepoznatelný, ale je možné mu naslouchat.

3. Přikázání – s Božím jménem nelze manipulovat. Jeho hlas k nám je tichý (1. Král. 19,12)

4. Přikázání – svatý den neznamena nicnedělání, ale aktivitu – ve víře i ve vztahu ke svým blízkým. Zároveň je to přiznání se ke stvoření světa Hospodinem. Neznamena ani tak pamatuj, ale dodržuj. Židé mají pro tento den spoustu předpisů a rituálů. Cílem dodržování šabatu je dosažení svatosti v čase, ne v prostoru. Jedná se stále o vztah mého já k Bohu a okolí. Jsem to já, nejen nějaký nástroj.

5. Přikázání – zde se mluví také o odměně za plnění. Vztah k rodičům je totožný se vztahem k Bohu Otcí.

6. Přikázání – jedná se o zákaz vraždění, ne zabíjení (v sebeobraně apod.) Zároveň se zde mluví i o ekologickém ničení – i to přináší smrt.

7. Přikázání – podvod na partnerovi je zároveň i podvodem na Hospodinu.

8. Prikázání – týká se nejen věcí či majetku, ale i únosu člověka, lhaní a podvodů.

9. Prikázání – nejen svědectví u soudu, ale i pomluvy. Snaha ublížit druhému neškodí jen jemu, ale také tomu, kdo pomluvu šíří, i tomu, komu ji sděluje.

10. Prikázání – je zde dvakrát uvedeno nebudeš dychtit – je to tedy důležité. Opět se zde objevuje důvěra ve Stvořitele v tom, že jsem spokojený se svým údělem. To nevylučuje zdravé ambice, touha není špatná, ale nesmí ublížit. V každém z nás je zlý i dobrý pud, nesmíme se nechat ovládnout tím zlým (příkladem je Kain).

Desatero znamená šanci pro člověka, je potřeba naslouchat Bohu.

To je několik stručných poznámek, jak se mi obsah přednášky podařilo trochu zachytit. Snad jen ještě výrok „my rabíni se rádi přeme, ale není to snaha toho druhého uzemnit svým správným názorem, ale cílem je posunout se díky různým názorům v hledání a poznávání Boží vůle alespoň kousek dopředu“.

A taky vyjádření znepokojení nejen židovské obce nad vzrůstajícím antisemitismem, nenávistí slovní a bohužel i často fyzické. To, co se zdálo, že se už opakovat nikdy nebude, opět hrozí!

Pozvání

SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ

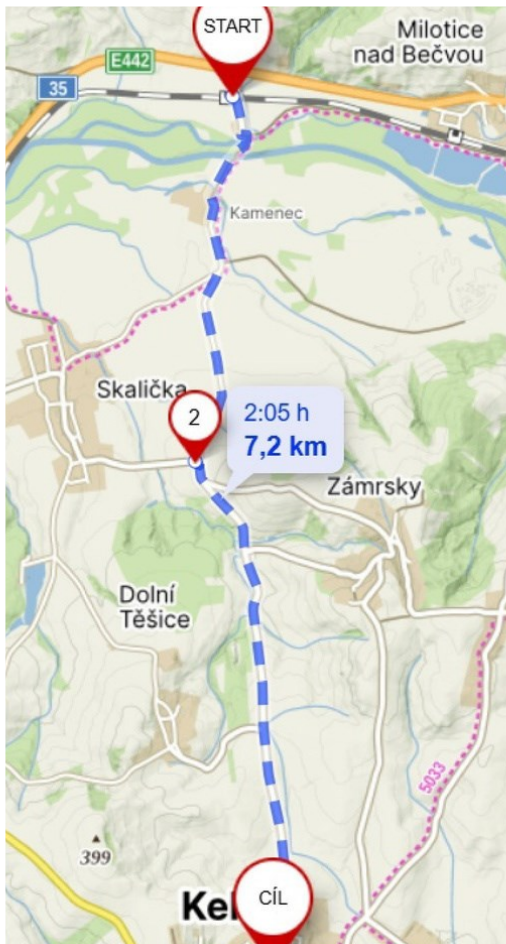
neděle 23. března

ve 14.00 na faře

- **prezentace toho nejdůležitějšího z výroční zprávy**
- **otázky k volbě staršovstva v roce 2026**
- **diskuze o životě sboru a jeho budoucnosti při kávě a čaji**

Kavárnička pro dříve narozené bude 26.3.2025 v 9:30 hod na faře

Třicátníci budou 6.4.2025 v 17:00 hod na faře

EKUšpacír č.1 - 2025

První ekumenický výšlap v tomto kalendářním roce:

Neděle 16. 3. 2025

Trasa: Špičky, Skalička, Kelč

Délky trasy 7 km

Návštěva větrného mlýna

Odjezd vlakem z Valašského Meziříčí 14.28 do Špiček

Zpět autobusem z Kelče 17.50

POSTNÍ DOBA *připravila Dobromila Krupová*

Několik poznámek (z různých zdrojů) k této době, která letos začíná ve středu 5.3.

- Postní doba či půst je v křesťanství období přípravy na Velikonoce. V západní církvi začíná postní doba Popeleční středou a trvá 40 dní (kromě nedělí). Ve východních církvích začíná „Velký půst“ v pondělí 7. týdne před Velikonocemi a končí v pátek 9 dní před Velikonocemi.
- V postní době má člověk pracovat na proměně a obnově svého života, aby mohl žít opět plně jako křesťan. Má v této době obnovit autentické vztahy, navázat znovu dialog s druhými, odpočinout si a vrátit se k tomu, co činí život křesťana křesťanským. Nemělo by ale jít pouze o lidské úsilí, neboť křesťanská teologie a spiritualita považuje půst za Boží milost, kdy člověk naslouchá Božímu slovu a svůj život podle něho uzpůsobuje.
- Půst je doba výjimečná! Mnohdy se nám stává, že během roku jen s velkým vypětím nacházíme čas na blízké – partnera, děti, přátele. Proto vyhlížíme např. čas dovolené, kdy konečně můžeme být spolu. V podobném významu se odehrává i doba postní. Během roku nám totiž často uniká čas na modlitbu a prostor pro Boha. Proto již více jak sedmnáct set let církev praktikuje jako přípravu na Velikonoce postní dobu, která má tři sloupy: Modlitbu, půst a almužnu. V postu nejde ani tolik o jídlo, jak se populárně lidé domnívají. Jde mnohem více o čas, o vytvoření prostoru pro Boha. Právě v období postní doby jsme pozváni hledat více času na Boha. Zřeknutí se jídla či

zábavy má vést k plné soustředěnosti na Boha ještě jinými prostředky než jen modlitbou. Je to čas přípravy, vnitřního probuzení, oživení naděje a touhy.

- Středověk znal až 120–140 postních dnů v kalendářním roce. Byly to doby duchovní přípravy na velké svátky. Mnoho katolíků má v živé paměti pravidelný páteční a středeční půst, který se mnohde dodržuje dodnes. Byl to půst od masa, mohly se konzumovat ryby, to byli studenokrevní živočichové a jejich maso tedy nebylo chápáno jako maso běžných domácích zvířat. Nicméně toto pravidlo v současnosti není půstem ve smyslu hladovění, ale ve smyslu zdrženlivosti, čímž věřící dávají najevo, že jsou schopni se zříci něčeho, co je jim příjemné – tedy nejen jídla. Ušetřený čas by měli věnovat nějaké bohulibé myšlence či dílu.

Půstem újmy potom může být odřeknutí si čokolády, sledování televize nebo nějaké jiné zábavy. Na významu naopak nabývá osobní duchovní příprava. Půst se tak stává prostředkem, nikoliv cílem. Půst vytváří prostor pro myšlenky na Boha, pro dobré skutky a zpytování duše.

- Protestantství je v otázce půstu velmi nejednotné už od samého vzniku. Martin Luther hlásal, že „člověk se může půstu klidně zříci“ a vysvětloval, že kdyby Bůh chtěl, abychom nejedli dobré věci, tak by nám je ani nedával. Kdežto další významný zakladatel protestantských směrů – Jan Kalvín – byl naopak zastáncem asketického způsobu života a kladl důraz na starozákonní předpisy. Půst viděl jako důležitý náboženský počín, jehož smyslem je zamezit chtivosti, připravit se na modlitbu, a je vnějším projevem uznání viny. Kněží navíc podle něj měli vyhlášovat výjimečné posty v době katastrof, aby odvrátili Boží hněv. Jíst se má pomalu a s úctou ne kvůli tomu, že jsme gurmáni, ale protože jde o úctu k Božímu daru. V jednom bodu se však všechny tyto duchovní směry shodují: půst není nic absolutního, nemocní, děti, staří či těhotné matky jsou povinnosti půstu zbaveni. Jídlo je jak prostředkem k udržení života, tak příležitostí k prožívání společenství u stolu. Do kontrastu vůči tomuto pojetí je stavěno tzv. obžerství, kdy se z jídla stává modla.

- Liturgická barva postní doby je fialová. Celá postní příprava směřuje k radostné oslavě Velikonoc, které jsou pro křesťany svátky Kristova vzkříšení z mrtvých.
- Velikonoce – to jsou svátky, které se slaví především v kostele. Na rozdíl od Vánoc, kdy hraje prim rodina.

Diakonie

Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakonievvm.cz

www.diakonievvm.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Nehledáte zaměstnání?

Do týmu Domova se zvláštním režimem, ve kterém pečujeme o lidi s diagnózou demence a jehož kapacitu brzy rozšiřujeme, hledáme nové tváře na uvedené pozice.

Více informací: 730 190 732, personalni@diakonievvm.cz nebo valmez.diakonie.cz

**V rámci akce Uklidme Česko se uskuteční úprava růží a trávy
v zahradě hospice CITADELA a to 27.3.2025 od 15 do 17 hod.**

Energie, která se vrací

Adam Šůra

Pomáhá lidem v jejich domácím prostředí. Často seniorům, ale nejen jim. Pro každého, kdo z důvodu snížené soběstačnosti nezvládá běžné činnosti, je tu terénní pečovatelská služba, se kterou jsme strávili jedno pracovní dopoledne.

Paní Petra vyráží do pěti domácností, k pěti rodinám, kterým dnes dopoledne pomůže. K výjezdům se chystají též její kolegyně z terénní pečovatelské služby Diakonie Valašské Meziříčí.

Venku panuje ještě tma. Ve světle kanceláře si všichni prohlíží karty klientů, které dnes mají na trase, a chystají si pomůcky potřebné k péči – hlavně rukavice a návleky. Na kartách jsou zaznamenány informace, které pracovníci potřebují pro vykonání péče. Paní Petra bude dnes dopoledne ve všech pěti domácnostech pomáhat s hygienou. Výjimkou při ranních a dopoledních výjezdech však nebývá ani příprava snídaně a pomoc s její konzumací.

Do terénu dnes spolu s paní Petrou vyráží i devět jejích kolegyň. Každá za den navštíví podle svého pracovního úvazku osm až třináct klientů. Kdo chce vykonávat terénní pečovatelskou službu, musí počítat s tím, že se přes den nezastaví. A měl by rád

řídít auto – i na úzkých silničkách ve valašských kopcích za městem. S paní Petrou nás čeká první zastávka právě tam.

Spolehlivě nacvičeno

Když dorazíme na místo, teprve svítá. V jednoduchém venkovském stavení nás vítá manželský pár. Pánovi by nikdo netipoval sedmdesát. Šlachovitý sportovní muž si poslechem rádia oživuje školní ruštinu, umývá nádobí, vaří nám kávu a pouští se do debaty o krásách místní přírody a aktuálním stavu demokracie v naší zemi. Pomoc potřebuje jeho manželka. Po psychické nemoci se již nepostará o domácnost a nestačí ani na sebeobsahu. Péči o domácnost převzal manžel. S péčí o tělesnou hygienu pomáhá dcera, která navštěvuje maminku jednou týdně, a terénní pečovatelská služba. Proběhne to rychle. Pečovatelka Petra si natahuje hygienické rukavice a napustí lavor teplou vodou. V soukromí pak paní pomůže se vysvléknout. S pomocí žínky jí omyje celé tělo. Úkon mají obě dámy spolehlivě nacvičený. Nedělají ho poprvé. Hotové jsou za chvíli. Poté si krátce přátelsky povídáme a obdivujeme vycházející slunce, které prosvětluje setmělou světnici. Zdržet se však nemůžeme dlouho. Máme před sebou cestu z kopců zpět do Valmezu. Dole na sídlišti nás čeká další manželský pár.

Humor zůstává

Pán už rok žije s demencí, manželka se o něj stará. Je velmi hubený – a to ho obě dámy chválí, že přibral. V noci bývá neklidný. Budí se, vstává, obléká se a někam odchází. To pak jeho paní musí vstát také, uklidnit ho a poslat znovu do postele. Přes den by zase naopak jenom ležel. Manželka ho musí k pohybu přesvědčovat. Ovšem nemůže na něj zhurta. Manžel pak bývá zlý. Když je venku hezky, sejdou pomalým krokem z patra dolů a obejdou procházkou panelák, kde bydlí.

Pán působí jako hodně uzavřený ve svém světě. Přece jen ale trochu s okolím komunikuje. Hlavně humorem. Na návštěvu pečovatelky se těší. S jiskrou v oku jí říká „štíhlá dívčina“. Když mu pak Petra pomáhá ve sprše s hygienou celého těla, oba pokračují v žertování. Paní Petra mu navrhuje, ať otevřeně přizná, že je to pro něj mučení, což on ochotně potvrzuje. Na pozdější otázku, že to nemohl myslet vážně, odpovídá: „Zcela vážně,“ a jiskra z oka mu nemizí.

Po sprchování mu paní Petra promaže ty části těla, které to potřebují, a pomalu se loučíme. V dalších domácnostech probíhají návštěvy podobně. Navštívíme maminku s dcerou, obě v důchodovém věku. Poté manželský učitelský pár, kde se zejména od pána dozvíme mnoho o jeho bohatýrském mládí, kdy v devatenácti letech začínal v kraji učitelovat. Nakonec paní Petra pomůže se sprchováním muži, který zůstává dopoledne na lůžku doma sám. Rodina dorazí až odpoledne z práce.

Občas vás to pohltí

Vracíme se na centrálu pečovatelské služby ve Valašském Meziříčí, kde paní Petra před odpolední směnou sepíše stručné zprávy o uskutečněných návštěvách. Cestou vypráví, co ji drží u práce terénní pečovatelky. Někdy totiž bývá psychicky náročná. Zejména když někdo z klientů umírá. „Můžete mít profesionální přístup jakkoliv natrénovaný, ale občas vás to pohltí,“ říká. Umírání někdy trvá dlouho, bývá náročné

a člověk se neubrání otázkám, jaký má vlastně smysl. I proto se pečovatelky u klientů střídají. Nikdy dlouhodobě nenavštěvují ty samé domácnosti. Klientům takové změny také prospívají. Co pečovatelka (nebo i pečovatel, v týmu je jeden muž), to jiná osobnost, jiný styl a jiné informace.

Různost prostředí, radost klientů i jejich blízkých z toho, že v náročném životním období nezůstávají sami – to je pak zase podle paní Petry odměna, za kterou celá ta námaha stojí. Kromě zdravotnických a pečovatelských znalostí se k ní hodí schopnost naslouchat. „Vyslechla jsem už takových příběhů, že by to vydalo na knížku,“ říká paní Petra. „I když – mnohé z nich asi nejsou publikovatelné,“ dodává se smíchem. Potřeba je i empatie. Schopnost vcítit se do klientů, kdy jim opravdu není dobře, a tomu se přizpůsobit, jakož i schopnost rozpoznat, kdy péči chtějí lehce zneužívat (každý z nás k tomu má sklony), a v tom se jim nepodřídít. U lidí s demencí pak je třeba vycítit, kdy nemá smysl je uvádět do reality, protože to pro ně bývá zneklidňující, a naopak je v rozhovoru následovat do jejich světa. Kdo se umí do svých klientů takto vžít, tomu se pak energie investovaná do namáhavé práce vrací.

Při přejezdech od domácnosti k domácnosti může také člověk celoročně pozorovat přírodu, která je na Valašsku malebná. „Vždyť se podívejte, jak je dneska krásně,“ říká paní Petra při pohledu na zářivé barvy podzimních listnáčů, kolem kterých projíždíme.

Vzpomínka a hádanka

Mnozí jistě rádi vzpomínáme na tyto dvě sestry. Nově příchozím je můžeme přiblížit. Fotografie je z roku 2012.

(Milena Šustalová a Anna Dempřová)

Srdečně zveme:

9. 3. neděle	9.30	bohoslužby s VP – J. Krupa
16. 3. neděle	9.30	bohoslužby – M. Vavrečka
23. 3. neděle	9.30	bohoslužby – A. Rosický
	14.00	výroční sborové shromáždění
26. 3. středa	9.30	kavárnička pro dříve narozené
30. 3. neděle	9.30	bohoslužby čtené – P. Trusina
6. 4. neděle	9.30	bohoslužby čtené – M. Fojtů
	17.00	setkání třicátníků

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány
v přímém přenosu na kanálu YouTube
„ČCE Valašské Meziříčí“

Pravidelný týdenní program

Středa	14.45	náboženství pro školní děti
	15.30	rodiče s dětmi
	17.00	biblická hodina
Neděle	8.45	zkouška pěveckého kroužku
	9.30	bohoslužby a nedělní škola

Bohoslužby v Domově pro seniory:

Úterý co 14 dní ve 14.00 hod. v Seniorparku
4. 3., 18. 3., 1. 4.

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3
757 01 Val. Meziříčí
e-mail: [valasske-
mezirici@evangnet.cz](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)
bankovní účet:
190396260/0300
[http://valasske-
mezirici.evangelnet.cz](http://valasske-mezirici.evangelnet.cz)
[https://www.facebook.com/
/evangelicivalmez](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

Kontakty:

Administrující farář

Pavel Freitinger
mobil: 732 116 894
pfreitinger@tiscali.cz

Kurátor sboru

Martin Fojtů
Mobil: 737 085 870

Pastorační pracovnice

Dobromila Krupová
mobil: 732 343 638
krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková
liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janírková
mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 2. 3. 2025
Příspěvky, ohlasy
a připomínky přijímá:
Anna Jelínková
mobil: 721 935 185
anna@jelinek.eu